

## Min tid som flyveleder

Da jeg begyndte at læse til kandidat i sygepleje i 2000, var det 15 år siden, jeg havde læst en faglig tekst på engelsk. Den første lærebog drejede sig om sygeplejeteori og var en tyk, amerikansk sag, der i alle henseender var tung. De første uger forsøgte jeg mig med Gyldendals røde ordbøger, men det viste sig hurtigt at være særdeles tidkrævende. Heldigvis forærede en nær pårørende, der nok var træt af at høre på mine beklagelser, mig en laserpen, der gjorde det muligt at få hurtige oversættelser uden opslag i fysiske bøger. Med støtte fra pennen udviklede jeg lynhurtigt et stort (passivt) ordforråd, der satte mig i stand til at læse med en nogenlunde alderssvarende hastighed. I dag ville jeg nok have anvendt en APP. Da jeg fem år senere blev indskrevet som ph.d.-studerende, meldte problemet sig igen. Nu var det ikke længere nok at læse på engelsk, nu skulle jeg også kunne skrive. Jeg, der ellers elsker at meddele mig på skrift, følte mig helt klædt af. Alt, hvad der kom frem på computerens skærm, så komplet hjælpeløst ud. Ingen synonymmer dukkede frem fra hjerne-kassen, når jeg forsøgte at formulere mig. Kun cirkusengelsk med deraf følgende skriveblokering. Det kommer der ikke mange afhandlinger ud af, så jeg besluttede mig for at lade som om, jeg var flyveleder. En flyveleder kan nemlig ikke have skriveblokering uden, at det har fatale konsekvenser. Strategien blev, at jeg hver dag skulle producere fem brugbare

sætninger. Fem sætninger var målet. Nogle dage krævede det, at jeg skrev 100 sætninger for at nå de fem. Andre dage måske kun 25. Enkelte dage lykkedes det mig faktisk at producere hele otte gode sætninger, hvilket straks genererede en følelse af at være 'foran'. Efter det første års tid var det blevet så relativt naturligt at skrive på engelsk, at jeg ikke længere behøvede at simulere flyveleder eller tælle sætninger ved arbejdsdagens ophør.

Man kan naturligvis spørge sig selv, om det er besværet værd at forbedre sine engelskkundskaber, når det notorisk er nemmere at arbejde på dansk. For mig findes der kun ét svar: At kunne læse på engelsk øger ganske enkelt den viden, det er muligt at opnå. Med al respekt udgives der færre artikler og lærebøger på dansk, end der gør på engelsk. Når det drejer sig om egen skriftlig formidling, er det umagen værd, fordi en engelsksproget tekst øger den potentielle læserskare betydeligt. Og hvem vil ikke gerne læses? Desuden udelukker det absolut ikke, at man også kan skrive på dansk. Faktisk er der vel en vis idé i at formidle både på engelsk og dansk, da målgrupperne kan være forskellige. I Klinisk Sygepleje bringer vi også meget gerne artikler på engelsk, uanset om de er skrevet af en forfatter med flyvelederattitude eller én med større flair for sprog.

*Bente Martinsen*